

Chương 221: Hội Nghiên Cứu Phép Thuật (2) - Chủ Đề Nghiên Cứu (Số từ: 3841)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:48 PM 03/05/2023

—Đá Ma thuật...

Đó là một phương pháp kích hoạt Ma pháp sử dụng [sức mạnh ma thuật] chiết xuất được lưu trữ trong đá mana. Mặc dù tôi không thực sự biết nhiều về ma thuật, nhưng có một số điều tôi không thể không biết, khi tôi tạo ra thế giới này.

Tất nhiên, nếu một người không thể kiểm soát [sức mạnh ma thuật], thì người đó cũng không thể sử dụng Đá Ma thuật, vì vậy điều đó không có nghĩa là Louis có thể trở thành một Pháp sư bằng phương pháp đó.

Hầu hết trong số họ dường như chưa bao giờ nghe thấy thuật ngữ 'Đá Ma thuật' trước đây.

"Tôi thực sự không biết Đá ma thuật mà cậu nói đến là gì. Tôi chỉ nghĩ rằng cậu có thể làm một cái gì đó như thế."

Bằng cách hỏi những điều như "Cậu không thể làm điều gì đó như thế?" Tôi hy vọng rằng ai đó sẽ nói "Vâng, có." và Harriet đã trả lời chính xác.

Cô ấy trông có vẻ bối rối.

“Nhưng điều đó sẽ cực kỳ khó thực hiện... Đến mức giống như phải học lại Ma thuật từ đầu. Mặc dù có thể, nhưng nó rất khó thực hiện nên không ai sử dụng phương pháp đó.”

Vâng. Tôi biết vì tôi đã thiết lập nó như thế.

Đá Ma thuật đòi hỏi phải kiểm soát [sức mạnh ma thuật] bên ngoài, vì vậy việc sử dụng Ma pháp theo cách đó hoàn toàn khác với việc sử dụng [sức mạnh ma thuật] của chính mình.

Vì vậy, trong khi hệ thống tồn tại, nó đã bị chôn vùi hoàn toàn.

Tuy nhiên, tôi không giới thiệu Redina với hệ thống ma thuật hoàn toàn khác gọi là Đá Ma thuật.

“Vậy thì chúng ta chỉ cần tìm một viên đá mana mà người ta có thể sử dụng [sức mạnh ma thuật] bên ngoài giống như của chính mình.”

“...Cậu cứ nói như thể điều đó thật dễ dàng vậy.”

Vâng, lời nói của tôi khá kỳ lạ và không thể.

Nhưng tôi có thể làm gì đây? Tôi biết rằng một cái gì đó như thế sẽ xuất hiện trong tương lai.

Harriet dường như nghĩ rằng tôi đang nói những điều hoàn toàn vô nghĩa, và Redina trông có vẻ khó chịu khi nghe rằng cô ấy sẽ phải học một hệ thống Ma thuật mới vì nguồn mana nhỏ và trống rỗng của mình.

Thôi nào.

Tốt thôi, bạn không cần phải nghe tôi nếu bạn không muốn!

Nhưng tôi không chỉ là người lớn, tôi còn là Thần linh!

Tôi đã đúng!

“Adelia.”

“...Huh? Vâng? Tôi?”

“Vâng.”

Adelia nhìn tôi với đôi mắt đờ đẫn khi tôi đột nhiên gọi cô ấy.

“Nếu nó không hoạt động, hãy làm cho nó hoạt động.”

—Adelia...

Cô gái đó sau này đã tạo ra những viên đá mana như vậy, hay chính xác hơn là một tạo tác có thể làm được điều đó.

Một cỗ vật mạnh mẽ có thể lưu trữ [sức mạnh ma thuật] và giúp một người có thể sử dụng [sức mạnh ma thuật] bên ngoài giống như sức mạnh hiện có trong cơ thể của chính mình.

Tôi biết rằng cô ấy sẽ phát triển một thứ như vậy, trên thực tế, cô ấy thậm chí còn gọi nó là Power Cartridge.

Cuộc khủng hoảng Cổng sẽ bắt đầu vào học kỳ đầu tiên năm ba của chúng tôi, chắc chắn sẽ ném

những đứa trẻ vào trận chiến. Tất nhiên, sau khi sự hỗn loạn ban đầu do trận chiến bắt đầu trôi qua như một cơn bão, các sinh viên của Temple sẽ ra ngoài để hỗ trợ một cách nghiêm túc những người đang chiến đấu.

Tuy nhiên, Royal Class cũng sẽ được chia thành các đơn vị chiến đấu và không chiến đấu. Rốt cuộc, có một số sinh viên trong số họ đơn giản là không thể chiến đấu.

Không thể tránh được vì bạn không thể ném những sinh viên có tài năng không liên quan gì đến chiến đấu vào trận chiến.

Nhưng họ cũng có những vai trò và nhiệm vụ riêng phải đảm đương.

Ví dụ, Louis đã dạy các sinh viên khác chuyên ngành Ma thuật cách sử dụng Ma pháp của họ đúng cách trong thời gian rảnh rỗi.

Adelia là một phần của đơn vị không chiến đấu bởi vì, trong khi cô ấy có tài năng về [Ma pháp Triệu hồi], cô ấy cũng có một tài năng khác—[Chế tạo Ma thuật].

Các sinh viên chuyên ngành ma thuật luôn phải chịu cảnh cạn kiệt ma lực liên tục vì hầu hết các trận chiến mà họ phải chiến đấu đều kéo dài và kéo dài. Họ chỉ mới 19 tuổi. Ngoại trừ một số trường hợp đặc biệt, họ không thể không liên tục

đạt đến giới hạn [sức mạnh ma thuật] trước giới hạn tài năng của mình.

Đó không chỉ là vấn đề giữa các sinh viên Royal Class, mà là tất cả các pháp sư tham gia vào các trận chiến.

Ma pháp là một vũ khí mạnh mẽ, nhưng nó không thể được sử dụng liên tục.

Tuy nhiên, những trận chiến đó không thể tránh khỏi.

Vì vậy, khi Adelia chứng kiến tình huống đó trên chiến trường, cô ấy đã phải vật lộn để tìm ra giải pháp cho vấn đề đó

Cô ấy đã tạo ra một cỗ vật có thể sử dụng [sức mạnh ma thuật] được lưu trữ trong những viên đá mana và cho phép ai đó sử dụng sức mạnh đó giống như của chính mình.

—Power Cartridge.

Nó khác với Đá ma thuật mà Harriet đã đề cập, nhưng mục đích của nó thì tương tự.

Thứ Adelia tạo ra là một vật phẩm gian lận tương tự như bộ khuếch đại [sức mạnh ma thuật], và tôi đã bảo cô ấy phát triển nó sớm hơn.

'Nếu nó không hoạt động, làm cho nó hoạt động.'

Sau khi nghe những lời đó, khuôn mặt của Adelia trở nên nhợt nhạt một cách ồm yếu.

“Uhm, tôi... tôi không hiểu ý cậu là gì. Làm cho nó hoạt động...?”

Mặc dù cô ấy là người cuối cùng sẽ phát triển một thứ như thế, nhưng cô ấy đang cân nhắc liệu điều vô nghĩa đó có khả thi hay không. Harriet cũng trừng mắt nhìn tôi, trong mắt cô ấy bùng bùng lửa giận.

“Nếu cậu ấy có thể nhanh chóng làm ra một thứ như thế chỉ vì cậu bảo cậu ấy làm thế, Adelia sẽ đi vào lịch sử của toàn bộ thế giới Ma thuật. Làm thế nào mà có ý nghĩa gì?”

Vâng. Rất cuộc, Adelia thực sự sẽ đi vào lịch sử.

Tuy nhiên, chỉ cần nghe theo lời tôi, cô ấy đã phản ứng như thể một người ngoài cuộc chỉ biết mơ mộng lớn đã yêu cầu một điều gì đó không thể từ họ, những người khác dường như không có nhiều khác biệt. Tất cả bọn họ đều có biểu hiện thờ ơ trên khuôn mặt như thể họ không hiểu tôi đang nói về điều gì.

"Đúng rồi. Vì vậy, cậu nghĩ rằng bể mana của tôi sẽ như thế này trong suốt cuộc đời của mình! Cậu thật xấu tính!"

Redina hét to đến mức suýt ngã nhào. Cô thậm chí còn rơi nước mắt.

Không, tôi đã làm tất cả những điều này để làm cho cô mạnh mẽ hơn, được chứ?

Tôi là Thần linh!

Tôi đã đúng!

Tôi thực sự không thể thuyết phục cô ấy chỉ với điều đó.

“À, mẹ kiếp.”

Cuối cùng, tôi nhú mày, nhìn những người khác với vẻ mặt khá ủ rũ.

“Có vẻ như cậu nghĩ rằng dạo này tớ dễ dãi nhỉ? Đồ punk.”

Cuối cùng, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chọn phương pháp dễ nhất và nhanh nhất.

—Tôi phải lùi lại một bước.

Các cậu đã quên rằng tôi là "Đó là Reinhardt"? Họ có thấy buồn cười khi thấy tôi chống nạng đi lại sau khi đánh nhau với một sinh viên năm tư không?

Các cậu muốn tôi cho mình thấy tôi có thể hài hước như thế nào?

Khi tôi đột nhiên bắt đầu hành động điên rồ trở lại, khuôn mặt của tất cả họ đều trở nên tái nhợt.

“Các người rất muốn tôi trở thành Hội trưởng đến mức ép buộc tôi vào vị trí đó, vì vậy hãy làm theo những gì tôi bảo các người làm đi, lũ khốn. Chả dám đặt câu hỏi tôi đúng hay sai. Này! Adelia!”

“V-Vâng! Vâng!” Adelia đáp lại, nước da của cô ấy ngày càng tái nhợt.

“Nếu tôi bảo cậu làm một cái gì đó, cậu sẽ làm nó. Ngay cả khi cậu phải lật ngược thế giới để làm điều đó.”

“Ừm, V-vâng...”

“Đó là cách cậu trả lời?”

“Vâng! Tôi chắc chắn sẽ tạo ra nó!”

“Tốt. Đó là cách nó phải diễn ra như vậy.”

Tôi nhìn Adelia, người đã trả lời tôi to và rõ ràng, khuôn mặt tái nhợt như xác chết, với vẻ hài lòng hiện trên khuôn mặt tôi.

Khi họ bổ nhiệm tôi làm Hội trưởng vào ngày hôm đó, nhiệm vụ của họ là lẫn lộn quanh câu lạc bộ nếu tôi bảo họ.

Cuối cùng, đối mặt với sự ép buộc của tôi, Adelia nhợt nhạt gật đầu lia lịa, và những người khác, bao gồm cả Harriet, chỉ nhìn tôi kinh ngạc.

Tuy nhiên, không ai có thể nói bất cứ điều gì với tôi.

—Bởi vì đó là con người của tôi.

Sau đó tôi lẩm bẩm điều gì đó, hai tay khoanh lại.

“Không làm được hả? Các cậu đang nói rằng mình không thể làm điều đó mà không cần cố gắng, đồ ngốc. ha. Chắc chắn. Trẻ em ngày nay không biết ý nghĩa của sự kiên trì nữa.”

Tôi không quên nói thêm vài điều vô nghĩa nữa.

Họ không phải lo lắng về việc tôi sẽ bắt họ làm một việc hoàn toàn không thể.

Đã ra lệnh cho cô ấy theo cách như vậy, Adelia dường như sợ hãi về điều tồi tệ mà tôi có thể làm với cô ấy nếu cô ấy không xoay sở để thực hiện những gì tôi đã ra lệnh cho cô ấy.

* * *

Cô ấy sẽ bắt đầu phát triển hiện vật đó với cảm giác rằng cô ấy sẽ chết nếu không thể tạo ra nó.

“Và Redina sẽ giúp Adelia nghiên cứu. Rốt cuộc thì cô ấy đang làm nó cho cô.”

“T-tôi cũng vậy...?”

Redina mang về mặt kính ngạc khi mở miệng.

“Chà, cô có định ăn bám không? Cô phải đóng góp ít nhất.”

“Cậu có thực sự nghĩ rằng tôi có thể làm một cái gì đó như thế?”

“Ngừng phản đối và giúp đỡ đi.”

Tôi đã bảo Redina làm trợ lý nghiên cứu của Adelia, không chấp nhận bất kỳ sự phản đối nào.

“Tiếp theo là Christina.”

“T-tôi?”

“Ừm, cậu.”

Tất cả bọn họ dường như đã khá thoải mái với tôi, nhưng khi tôi đột nhiên hành động như vậy, cuối

cùng họ cũng nhận ra tôi thực sự là ai, vẻ mặt của họ trở nên hoang mang.

Christina, người có tài năng về [Giả kim thuật] và [Bùa mê]—một thành viên khác của đơn vị không chiến đấu.

“Cậu phải giúp tôi trực tiếp.”

“Ý cậu là gì khi nói 'giúp cậu...?'”

Tôi đã đưa ra lý do Redina thiếu [sức mạnh ma thuật] cho nghiên cứu của Adelia, vì vậy tôi đã nghĩ ra một lý do chính đáng khác.

“Như cậu thấy đấy, tôi đã thử sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật], mặc dù hơi vụng về.”

Tác dụng phụ của [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

“Làm thứ gì đó giống như một loại thuốc có thể khiến cơ thể nhạy cảm hơn với [sức mạnh ma thuật] hoặc thứ gì đó giúp kiểm soát [sức mạnh ma thuật] dễ dàng hơn.”

Vẻ mặt của những người khác chắc chắn là một cảnh tượng đáng chú ý sau khi tôi nói một số điều vô nghĩa hơn có thể so sánh với một quả bom hạt nhân.

Nghiêm túc mà nói, đồ punk.

Cậu sẽ làm những điều này sau này! Nó có thể không có ý nghĩa gì với cậu bây giờ, nhưng cậu sẽ thực sự hiểu những điều này sau này!

Cuộc khủng hoảng Cổng vào học kỳ đầu tiên của năm ba của chúng tôi.

Có nhiều người sẽ không nhận ra cách [Tăng cường sức mạnh ma thuật] cho đến khi họ tốt nghiệp.

Tôi thực sự chỉ lên kế hoạch cho câu chuyện cho đến năm hai, vì vậy tôi thực sự không có gì nữa để viết sau đó, đó là lý do tại sao tôi chỉ ném vào Sự cố cổng đó và coi đó là một ngày.

Đối mặt với thảm họa đó, họ thậm chí sẽ bắt các sinh viên của Temple tham gia vào các trận chiến, nhưng khi tôi nghĩ kỹ hơn một chút, mặc dù những đứa trẻ rất xuất sắc, nhưng chúng vẫn còn xa so với những gì tốt nhất mà Đế chế phải cung cấp.

Vào thời điểm đó, chỉ có Ellen, Bertus và Ludwig mới có thể sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Phần còn lại của các sinh viên chuyên ngành chiến đấu sẽ không, vì vậy khi họ bị ném vào trận chiến, họ phải nhanh chóng nhận ra cách sử dụng nó.

Đó là lý do tại sao Christina sẽ phát triển một loại thuốc đặc biệt mà mọi người có thể nhanh chóng thích ứng và có thể sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

—Tên nó là Moonshine.

Tôi đã nghĩ rằng đó chỉ là một thuật ngữ phổ biến cho ánh trăng... Sau đó, một người nào đó trong phần bình luận đã giải thích rằng Moonshine thực sự không ám chỉ đến ánh trăng, mà là rượu được sản xuất bất hợp pháp, điều đó khiến tôi thực sự cảm thấy xấu hổ...

Dù sao thì, tôi có thể đặt tên khác cho nó sau khi Christina làm lại.

Nó không chỉ là một loại thuốc giúp người ta nhận ra cách sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật], nó còn giúp người ta làm quen với nó. Trên thực tế, nó cũng giúp tăng [sức mạnh ma thuật] của một người.

Harriet cuối cùng đã mất kiên nhẫn.

“Cậu chỉ bảo bọn tớ 'làm cái này, làm cái kia.' Tại sao cậu chỉ muốn những thứ được tạo ra sẽ đi vào lịch sử của thế giới Ma thuật ngay cả khi người ta chỉ làm được một trong những điều này? Nếu cậu định yêu cầu bọn tớ phát triển những thứ đáng kinh ngạc như vậy, thì cậu nên đến Trung tâm nghiên cứu sau đại học Temple, hoặc tháp ma thuật, chứ không phải ở đây!”

Harriet đã đúng. Tôi đã ra lệnh cho họ phát triển hai mặt hàng sẽ vang dội khắp thế giới cùng một lúc.

Thật điên rồ khi yêu cầu các thành viên của một câu lạc bộ ở trường trung học, chứ không phải một phòng thí nghiệm sau đại học, tạo ra những thứ như vậy. Nó còn hơn cả điên rồ.

Phòng thí nghiệm tốt nghiệp? Nếu họ có thể làm những thứ như vậy, tôi đã không thành lập câu lạc bộ. Tôi sẽ chỉ cần đến đó và ủy thác cho họ để làm cho nó. Tại sao tôi lại làm điều gì đó như thành lập câu lạc bộ nếu tôi chỉ có thể làm điều đó?

Tuy nhiên, những người ở đây là những người duy nhất trên thế giới này có thể làm được điều đó. Tôi thậm chí còn không biết liệu các thành viên của phòng thí nghiệm sau đại học có lắng nghe ý tưởng của tôi hay không, và ngay cả khi họ lắng nghe tôi, điều đó không có nghĩa là họ thực sự có thể phát triển những vật phẩm đó!

Tôi không thể thuyết phục những người trong câu lạc bộ ở trường trung học rằng họ là những người duy nhất có thể tạo ra những thứ như thế.

Vì vậy, cuối cùng, giải pháp duy nhất là cưỡng chế.

“Đồ ngốc. Tớ có phải nói lại như vậy không? Dù sao, miễn là chúng ta còn ở trong câu lạc bộ này, tớ là vua.”

“Đ-đừng gọi tớ là Đồ ngốc!”

Khi tôi gọi Harriet là “Đồ ngốc” trước mặt các thành viên Class B, mặt cô ấy đỏ bừng lên vì xấu hổ và tức giận.

“Dù sao thì, làm nó đi.”

“Tôi sẽ thử, nhưng tôi không biết nó có hiệu quả không...”

Christina nhẹ nhàng gật đầu như thể cô ấy đang cố gắng không làm phiền tôi thêm nữa.

Tuy nhiên, tôi còn một điều nữa muốn nói với cô ấy.

“Và tôi có một câu hỏi khác.”

“Hửm?”

“Tại sao cậu chỉ mê hoặc đồ vật?”

Tôi đang cố gắng đưa cho cô ấy một số lời khuyên thiết thực mà cô ấy có thể áp dụng ngay lập tức.

“Tại sao chỉ đồ vật mới có thể bị mê hoặc?” Về cơ bản, tôi đã đặt câu hỏi về lẽ thường đó.

“Tại sao cậu không thử mê hoặc những thứ như độc dược?”

“...Ừm?”

Tất cả họ đều có vẻ hơi ngạc nhiên trước cách tiếp cận hoàn toàn khác và mới của tôi.

“Chà... tôi nghĩ mình có thể xoay sở để làm một việc như thế, nhưng liệu điều đó có... thực sự hữu ích không?”

Định kiến rằng chỉ những đồ vật mới có thể bị mê hoặc sẽ bị phá vỡ sau này.

Moonshine là một sản phẩm của việc thêm các yếu tố mê hoặc vào công thức của thuốc.

—Một lọ thuốc mê hoặc.

Có vẻ như mọi người đều đang nghĩ về khái niệm mới đó, tuy nhiên, vào thời điểm này, đôi mắt của họ dường như lấp lánh với ý nghĩ đó.

"Dù sao. Tôi sẽ suy nghĩ thêm về điều này."

"Tốt."

Power Cartridges cho sinh viên chuyên ngành ma thuật...

Moonshine cho các sinh viên chuyên ngành chiến đấu...

Đó sẽ là khởi đầu cho sự phát triển của hai vật phẩm mạnh mẽ này. Nếu họ có thể hoàn thành chúng, cả sinh viên chuyên ngành chiến đấu và ma thuật sẽ còn mạnh hơn nữa.

Louis đang chuẩn bị cho bài giảng của anh ấy, vì vậy tôi không thể cho anh ấy bất cứ thứ gì.

Sau đó là Đồ ngốc của Đại Công tước của chúng ta, người có thể làm bất cứ điều gì và mọi thứ.

Và Anna de Gerna, một tài năng trong [Ma thuật đen].

Trong trường hợp của Anna de Gerna, cô ấy sẽ không làm nên điều gì đặc biệt. Cô ấy sẽ đóng vai

một chiến binh trực tiếp sử dụng [Ma thuật Đen] của mình trong trận chiến.

Vì vậy, tôi quyết định quan tâm đến những người cần cải thiện trước.

Tiếp theo, tôi nhìn Harriet.

“Bây giờ tớ nghĩ về nó, cậu là người giỏi nhất trong số chúng ta ở đây, phải không?”

“...G-giỏi nhất?”

“Xét về tài năng, cậu thuộc hàng top.”

Ngay cả ở nơi tập hợp những con quái vật với tài năng to lớn, người đứng trên chúng là người nắm giữ tài năng đơn giản và dễ hiểu được gọi là [Ma Pháp].

Trong nguyên tác, Harriet de Saint-Owan tính tình thất thường và kiêu ngạo nhưng cuối cùng vẫn là người có tài năng nhất.

Cô đã trở thành một cô gái dễ thương. Khi tôi nhìn cô ấy, có vẻ như cô ấy cảm thấy mình sẽ gặp rắc rối lớn. Tôi chỉ không thể giúp bản thân mình.

Tôi thực sự không biết cô ấy sẽ trở nên dễ thương như vậy.

Biểu hiện của Harriet thay đổi nhanh chóng khi tôi nói rằng cô ấy thực sự là người đứng đầu lớp trong số tất cả các sinh viên chuyên ngành ma thuật.

“C-cậu đang nói gì vậy...? Cậu vừa gọi tớ là Đồ ngốc, và bây giờ cậu đang khen ngợi tớ... Chỉ cần quyết định một điều thôi...”

Harriet thực sự xấu hổ và vắn vẹo các ngón tay của mình.

Không, tại sao cô ấy lại hành động như vậy?

Tôi không biết về thời gian nào khác, nhưng đó không phải là thời điểm thích hợp để cô ấy hành động như vậy, phải không?

“Vì vậy, cậu có thể làm bất cứ điều gì, phải không?”

“!!!!”

Chỉ đến lúc đó vẻ mặt của Harriet mới trở nên căng thẳng, miệng há hốc.

Tôi vừa ra lệnh cho hai sinh viên có tài năng về [Giả kim thuật] và [Chế tạo ma thuật] tạo ra những vật phẩm ma thuật lỗi bịch sẽ đi vào lịch sử loài người.

Có vẻ như cô ấy thậm chí không thể tưởng tượng nổi tôi sẽ yêu cầu cô ấy, người có tài trong tất cả các lĩnh vực ma thuật, làm điều nực cười gì.

Cô ấy dường như tin chắc rằng tôi sẽ khiến cô ấy làm điều gì đó vô lý.

Thật không may, Harriet không bao giờ phát minh ra bất cứ điều gì đặc biệt hoặc sáng tạo trong câu chuyện gốc.

Cô ấy chỉ đóng vai trò là một pháp sư chiến đấu của đơn vị chiến đấu quét sạch kẻ thù bằng Ma pháp áp đảo của mình.

Harriet de Saint-Owan, được bổ sung Power Cartridges, thực sự là một con quái vật có thể được gọi là vũ khí hủy diệt hàng loạt. Tất nhiên, đó là lý do khiến cô ấy càng trở nên bế tắc và kiêu ngạo hơn.

Dù sao thì tạm thời cũng ổn vì cô ấy rất dễ thương.

Tôi sẽ yêu cầu Harriet làm một việc mà cô ấy chưa bao giờ làm trong bản gốc.

Hầu hết những việc tôi bắt họ làm cho đến nay là những việc cần chuẩn bị cho “Khi cánh cổng bật mở”.

Tôi sẽ yêu cầu cô ấy làm điều gì đó hoàn toàn khác.

“Còn việc nghiên cứu [Ma Pháp Không Gian] thì sao?”

“Hả?”

'Tự mình thoát khỏi Sự cố Cánh cổng'

—Đó là điều tôi đã ra lệnh cho Harriet làm.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)



Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550



Thanks For Reading